

Sygn. akt VI U 2212/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Aleksandra Mitros

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 października 2020 r. w S.

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o podjęcie wypłaty emerytury

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 4 sierpnia 2020 r. nr (...)

oddala odwołanie

SSO Aleksandra Mitros

Sygn. akt VI U 2212/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 sierpnia 2020 roku znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 14 lipca 2020 roku, przyznał A. B. emeryturę w kwocie zaliczkowej od 1 lipca 2020 roku tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. W treści decyzji wskazano, że do wyliczenia emerytury przyjęto: kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 514.514,24 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 1.022.872,76 zł, kwotę środków zewidencjonowanych na subkoncie z uwzględnieniem ich waloryzacji w wysokości 238.177,43 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 214,30 miesięcy. Wyliczona emerytura wyniosła 8.285,41 zł. Jednocześnie, na podstawie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zawieszono wypłatę świadczenia z uwagi na fakt, że ubezpieczony kontynuuje zatrudnienie. Poinformowano przy tym ubezpieczonego, iż w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w organie rentowym świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury oraz wniosek o podjęcie wypłaty emerytury.

W odwołaniu od powyższej decyzji A. B. wniósł o jej zmianę i podjęcie wypłaty emerytury od dnia 1 lipca 2020 roku oraz o zasądzenie na jego rzecz od organu rentowego kosztów procesu według norm przepisanych. Odwołujący wskazał, iż, składając w dniu 14 lipca 2020 roku wniosek o prawo do emerytury, złożył jednocześnie wniosek o podjęcie wypłaty

tego świadczenia, załączając do pisma świadectwo pracy, które dokumentowało, że zakończył pracę w (...) S.A. w Ś. z dniem 31 maja 2020 roku, co w jego ocenie oznaczało, że spełnił wszelkie przesłanki do wypłaty emerytury od 1 lipca 2020 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, wskazując, że nie kwestionuje, iż wnioskodawca zakończył pracę z dniem 31 maja 2020 roku u ww. pracodawcy, jednakże przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nakazuje zawiesić wypłatę świadczenia osobie, która na moment składania wniosku jest nadal zatrudniona. Organ podkreślił, że wnioskodawca sam w swoim wniosku o emeryturę podaje, że w momencie składania wniosku do organu rentowego o emeryturę jest nadal zatrudniony w (...) S.A. w Ś., a umowa wygaśnie 1 czerwca 2021 roku. Ponadto z informacji organu rentowego wynika, że wnioskodawca miał opłacone składki na ubezpieczenia społeczne za miesiąc lipiec 2020 roku, a zatem nie wykazał, że na dzień składania wniosku miał rozwiązany stosunek pracy, a tylko w takiej sytuacji spełniałby przesłankę do wypłaty świadczenia emerytalnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. urodził się (...).

Ubezpieczony w dniu 14 lipca 2020 roku złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę. W punkcie 5. wniosku wskazał, że pozostaje nadal w zatrudnieniu w (...) S.A. w Ś., a umowa wygasa w dniu 1 czerwca 2021 roku. Zaznaczył, że poprzednia umowa o pracę wygasła 31 maja 2020 roku.

Jednocześnie ubezpieczony przedłożył wniosek o podjęcie wypłaty emerytury od dnia 1 lipca 2020 roku. Do wniosku dołączył świadectwo pracy z dnia 1 czerwca 2020 roku, w którym wskazano, iż od 1 grudnia 2019 roku do 31 maja 2020 roku był zatrudniony w (...) S.A. w Ś., a stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę z upływem okresu, na który była zawarta (art. 30 § 1 pkt 4 k.p.).

Od dnia 1 czerwca 2020 r. ubezpieczony ponownie podjął zatrudnienie w (...) S.A. w Ś. na podstawie umowy o pracę. Od 1 sierpnia 2020 r. na podstawie art. 23¹ Kodeksu pracy stał się pracownikiem (...) S.A.

Niesporne, nadto dowód:

- wniosek o emeryturę z 14.07.2020 r., k. 1-3 pl. I akt ZUS,
- wniosek o podjęcie wypłaty emerytury z 14.07.2020 r., k. 5 pl. I akt ZUS,
- świadectwo pracy z 1.06.2020 r., k. 4 pl. I akt ZUS
- pismo ubezpieczonego k. 15 akt

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie A. B. okazało się niezasadne.

Okoliczności faktyczne w sprawie pozostawały bezsporne. Sąd ustalił je w oparciu o dokumentację zgromadzoną w aktach organu rentowego oraz oświadczenie ubezpieczonego złożone w jego piśmie z dnia 15 października 2020 r. Przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie była ocena dopuszczalności zawieszenia wypłaty emerytury ubezpieczonego, w sytuacji, gdy w momencie złożenia wniosku o emeryturę (13 lipca 2020 r.) kontynuował zatrudnienie na podstawie umowy o pracę w spółce (...) S.A. w Ś..

Dla rozstrzygnięcia niniejsze sprawy kluczowe znaczenie miała właściwa wykładnia art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 53, dalej jako ustawa emerytalna). Należy zatem zauważyć, że przepis ten ma identyczną treść, jak obowiązujący w okresie od dnia 1 lipca 2000 r. do dnia 7 stycznia 2009 r. art. 103 ust. 2a tej ustawy. Artykuł 103a został wprowadzony do

ustawy emerytalnej od dnia 1 stycznia 2011 r., na podstawie art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 z późn. zm.). W następstwie jego wejścia w życie ponownie powstała sytuacja, w której po okresie (od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r.), kiedy to ustawodawca nie przewidywał ograniczeń wynikających z równoczesnego pozostawania w zatrudnieniu i pobierania emerytury (poza ograniczeniami związanymi z wysokością dochodu uzyskiwanego przez emeryta będącego w wieku niższym niż powszechny wiek emerytalny) powrócono do konstrukcji ryzyka emerytalnego, uzależniającego pełną realizację uprawnień emerytalnych od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy.

Do dnia wejścia w życie art. 103a prawo do emerytur i rent, a konkretnie prawo do wypłaty świadczeń emerytalnych, do których prawo zostało ustalone, ulegało zawieszeniu lub świadczenia te ulegały zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 104-106 ustawy wyłącznie w razie osiągnięcia przychodu w określonej wysokości z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Przepis art. 103a, tak jak poprzednio obowiązujący art. 103 ust. 2a, stanowi natomiast, że **prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego**. Treść tego przepisu wskazuje więc z jednej strony, że kontynuowanie zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy nie ma wpływu na nabycie prawa do emerytury, gdyż prawo to powstaje z mocy ustawy, po spełnieniu warunków określonych w przepisach (art. 100 ustawy o emeryturach i rentach), z drugiej jednak strony przesądza o uznaniu, że realizacja tego prawa (polegająca na wypłacie świadczenia) **ulega zawieszeniu w razie kontynuowania zatrudnienia po nabyciu prawa do emerytury, niezależnie od wysokości uzyskiwanego przychodu ze stosunku pracy**. Ponadto, z brzmienia art. 103a wynika, iż rozwiązanie stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą umożliwia realizację świadczenia emerytalnego (wznowienie jego wypłaty) bez potrzeby występowania o ponowne ustalenie tego prawa.

W wyniku omawianej regulacji zainteresowane osoby, które nabywały prawo do emerytury, zobowiązane zostały do dokonania wyboru między rozwiązaniem stosunku pracy w celu pobierania emerytury albo kontynuowaniem zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy. Jej konsekwencją było odsunięcie w czasie możliwości efektywnego korzystania z emerytury do chwili rozwiązania przez ubezpieczonego stosunku pracy z podmiotem, będącym jego pracodawcą bezpośrednio przed dniem nabycia tego prawa.

Wprowadzając powyższą regulację, ustawodawca miał na uwadze uniemożliwienie ubezpieczonym równoczesnej realizacji prawa do emerytury przez jego wypłatę z osiągnięciem jakiegokolwiek przychodu z tytułu zatrudnienia kontynuowanego po nabyciu prawa do emerytury u pracodawcy, na rzecz którego realizowali je przed nabyciem prawa do wymienionego świadczenia. Innymi słowy, osoba ubiegająca się o emeryturę i pozostająca w zatrudnieniu musiała liczyć się z tym, iż z dniem spełnienia wszystkich ustawowych warunków niezbędnych do nabycia prawa do wnioskowanego świadczenia wprawdzie prawo to uzyska, jednakże realizacja tego prawa na jej rzecz (wypłata świadczenia) nastąpi dopiero wówczas, gdy rozwiąże ona stosunek pracy łączący ją z pracodawcą (pracodawcami), na rzecz którego świadczyła pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2017 r., III UK 227/16, LEX nr 2428258)

Dodać również trzeba, że zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, a wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu (art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej). O ile zatem pierwszy z powołanych przepisów odnosi się do nabycia prawa do świadczenia, o tyle drugi dotyczy prawa do jego realizacji, samo bowiem abstrakcyjne spełnienie się przesłanek warunkujących prawo do świadczenia nie stanowi podstawy do jego wypłaty.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, należy zauważyć, że ubezpieczony, składając wniosek o emeryturę w dniu 14 lipca 2020 r., spełniał wszystkie warunki umożliwiające mu nabycie prawa do tego świadczenia, bowiem wiek – 65 lat – ukończył 10 marca 2020 r. Równocześnie jednak nie spełnił wówczas warunku umożliwiającego rozpoczęcie wypłaty tego świadczenia, którym było uprzednie rozwiązanie stosunku pracy

z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, **ustalonym w decyzji organu rentowego.** (art. 103 a ustawy emerytalnej)

Dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w zaskarżonej decyzji, był dzień 1 lipca 2020 r. Zarówno w tym dniu, jak i przed nim oraz po nim ubezpieczony pozostawał nieprzerwanie od 1 grudnia 2019 r. w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę łączącej go z tym samym pracodawcą, tj. spółką (...) S.A. w Ś.. W jego stosunku pracy łączącym go z tym pracodawcą nie było ani jednego dnia przerwy. Pomimo bowiem, że 31 maja 2020 r. jego stosunek pracy łączący go z tą spółką ustał, to już następnego dnia stosunek ten został reaktywowany i od 1 czerwca 2020 r. ubezpieczony na podstawie nowej umowy o pracę kontynuował w niej zatrudnienie, (co miało miejsce również w dniu złożenia wniosku o emeryturę i po tym dniu).

W tak ustalonym stanie faktycznym nie doszło zatem do przerwania zatrudnienia ubezpieczonego u tego samego pracodawcy, na rzecz którego realizował je przed dniem nabycia prawa do emerytury. Ani w dniu złożenia wniosku o emeryturę ani przed jego złożeniem nie nastąpił moment, w którym realizacja prawa do emerytury przez jego wypłatę nie łączyłaby się z uzyskiwaniem przez ubezpieczonego przychodu z tytułu zatrudnienia kontynuowanego po nabyciu prawa do emerytury u pracodawcy, na rzecz którego ubezpieczony realizował je przed nabyciem prawa do wymienionego świadczenia.

Ubezpieczony od 1 grudnia 2019 r. pozostawał (i pozostaje) w zatrudnieniu u tego samego pracodawcy, osiągając z tego tytułu stałe przychody.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd w całości podziela pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 września 2019 roku, sygn. akt III AUa 460/19, zgodnie z którym w świetle wykładni art. 103a ustawy emerytalnej podstawą otrzymania emerytury jest rozwiązanie stosunku pracy. Tym samym osoby, które składają do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wnioski o przyznanie emerytury, muszą przedłożyć świadectwo pracy. **Pomiędzy wydaniem świadectwa pracy a nową umową o pracę powinna wystąpić przynajmniej jednodniowa przerwa.** Regulacja art. 103a ww. ustawy wyklucza wypłatę świadczeń emerytalnych w okresie kontynuowania stosunku pracy z poprzednim pracodawcą bez uprzedniego rozwiązania z nim stosunku pracy.

Konkludując, stwierdzić należało, że w świetle przywołanych wyżej przepisów ustawy emerytalnej i ustalonego w sprawie stanu faktycznego, organ rentowy prawidłowo zawiesił od dnia 1 lipca 2020 r. wypłatę emerytury ubezpieczonego. Zaskarżona decyzja okazała się zatem prawidłowa.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., należało odwołanie ubezpieczonego oddalić.

SSO Aleksandra Mitros